

РЕШЕНИЕ

№ 29666

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6891** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Н.-В. В. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], вх. В, ет. 7, ап. 59, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0359-000027 от 07.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор при Районно управление (РУ) Т. в Областна дирекция на вътрешните работи - Л., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП му е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради което моли същата да бъде отменена. Поддържа, че към момента на проверката се е намирал в процес на започване на работа в „Лес Груп Троян“ ООД, като по искане на управителя на дружеството е транспортирал товарен автомобил „М. 508 D“ с рег. [рег.номер на МПС] от [населено място] до [населено място]. При извършената проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на действаща застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди, че веднага след това уведомил управителя на дружеството, който след извършена проверка установил липсата на застраховка и незабавно разпоредил сключването на такава. Посочва още, че собственикът на автомобила е заявил пред проверяващите, че не е получавал уведомление нито от полицията, нито от застрахователя, нито от Гаранционния фонд за прекратяването на регистрацията, но това не било взето предвид. Поддържа неизпълнение на задължението по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) като сочи, че по делото липсват доказателства собственикът на автомобила да е уведомен по този ред, поради което не е доказано по безспорен начин нито знанието на

собственика, нито знанието на жалбоподателя относно служебното прекратяване на регистрацията. Излага, че независимо от изменението на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г., за да се приеме наличие на субективната страна на нарушението, е необходимо да бъде установено уведомяване на собственика по чл. 574, ал. 10 КЗ, тъй като само тогава може да се направи извод, че е съзнавал последиците от служебното прекратяване на регистрацията.

Прави искане заповедта да бъде отменена като постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Ответникът – полицейски инспектор при Районно управление – Т., ОДМВР – Л., в придружителното писмо, с което изпраща административната преписка, оспорва жалбата като неоснователна.

Прави искане жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.05.2026 г. около 12:51 часа в [населено място], на [улица], в посока от центъра на града към [населено място], жалбоподателят Н.-В. В. Б. управлявал товарен автомобил „М. 508 D“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Лес Груп Троян“ ООД. При извършената проверка от служители на РУ – Т. е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, считано от 08.04.2026 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното нарушение на жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3663115/07.05.2026 г., с който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП.

На същата дата със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0359-000027/07.05.2026 г. на полицейски инспектор при РУ – Т., на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца“. В заповедта е прието, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред поради служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

По делото е приложена застрахователна полица, от която се установява, че за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, със срок на действие от 07.05.2026 г. 16:35 часа до 06.05.2027 г. 23:59 часа.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР областните дирекции на Министерството на вътрешните работи са определени за служби за контрол по Закона за движението по пътищата, осъществяващи контрол в рамките на обслужваната от тях територия. Въз основа на законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – Л. със Заповед № 2953-293/30.01.2025 г.

е оправомощил длъжностни лица от ОДМВР – Л. да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и т. 7 ЗДвП. Сред оправомощените лица по т. 1.5 от заповедта са полицейските инспектори в районните управления при ОДМВР – Л.. Процесната заповед е издадена от Й. Б. Ц., заемащ длъжността полицейски инспектор при Районно управление – Т. към ОДМВР – Л., което обстоятелство се установява от съдържанието на оспорената заповед. Ето защо съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от материално и персонално компетентен административен орган. Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП.

В заповедта не е посочен точният час на издаването ѝ. Макар законът да не предвижда изрично подобен реквизит, в конкретния случай същият има съществено значение с оглед установените по делото факти. От доказателствата се установява, че на същата дата – 07.05.2026 г. – за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, считано от 16:35 ч. на 07.05.2026 г. При липса на данни за точния час на издаване на процесната заповед съдът не може да установи дали към този момент все още са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Този порок не е само формален, доколкото в конкретния случай времевата последователност на релевантните факти е от съществено значение за преценката дали към момента на издаване на заповедта е съществувало противоправно състояние, което да обоснове необходимостта от прилагане на административна принуда. Липсата на яснота относно този момент пречатства осъществяването на ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

Наред с това, обстоятелството, че причината, послужила като основание за прилагане на

процесната принудителна административна мярка, е била отстранена незабавно след установяването ѝ, е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно в рамките на същия ден. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване.

Следва да се отчете и че законодателят е предвидил различни правни последици за подобно поведение. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ са уредени специални принудителни административни мерки – по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. Отделно от това, при управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, а в определени хипотези подобно поведение може да осъществява и състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс. Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично. Когато противоправното състояние е вече преодоляно и липсва опасност от неговото продължаване, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това. За пълнота на изложението следва да се посочи, че доводите на жалбоподателя, свързани с липса

на надлежно уведомяване по реда на чл. 574 КЗ, макар и подробно развити в жалбата, са ирелевантни за изхода на настоящия спор. Същите касаят преди всичко въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Разноски по делото не са претендирани от страна на жалбоподателя, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0359-000027 от 07.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор пр Районно управление - Т. в Областна дирекция на вътрешните работи - Л..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: